

In het 'gebed van de week' tijdens de veertigdagentijd laten we ons elke week leiden door de eerste lezing uit de liturgie van de zondag van die week.

De eerste lezingen van de zondagen in de veertigdagentijd van het jaar B staan stil bij het verbond tussen God en de mensen.

Een verbond dat de trouw van God met de mens inhoudt (1^e, 2^e, 4^e zondag)

Een verbond dat de trouw van de mens met God inhoudt (2^e, 3^e zondag)

Een verbond ook dat vooral vanuit het hart beleefd moet worden (5^e zondag)

Een verbond dat de dienaar van God met zijn leven zal bezegelen (6^e zondag)

ONDANKS... GAAT HET VERHAAL TOCH DOOR

Ballingschap en bevrijding van het volk. Het verzuim van jaren weer goed maken.

2 Kronieken 36, 14-16. 19-23

Israëls ballingschap wordt geduid als een pedagogische straf voor zijn onwil om naar God te luisteren. Toch laat God zijn volk niet in de steek: er wordt een terugkeer aangekondigd.

God blijft trouw aan zijn volk, en zorgt voor een einde aan de ballingschap in Babylonië, net zoals Hij zijn volk wegleidde uit de slavernij van Egypte.

In die dagen maakten ook al de voornaamste priesters en het volk zich herhaaldelijk schuldig aan de gruweldaden der heidenen en ontheiligden de tempel van Jeruzalem die aan de Heer gewijd was. En de Heer, de God van hun voorvaders, stuurde al maar gezanten naar hun toe, want Hij had medelijden met zijn volk en met zijn woning. Maar zij verachtten Gods gezanten, spotten met hun boodschap en maakten zich vrolijk over de profeten zodat tenslotte de toorn des Heren wel genadeloos moest losbarsten over het volk. De koning der Chaldeeën liet de tempel in brand steken en de muur van Jeruzalem afbreken en alle paleizen liet hij plat branden zodat alle kostbaarheden verloren gingen. Allen die aan het zwaard ontkomen waren, liet hij in ballingschap wegvoeren naar Babel waar zij hem en zijn zonen als slaven moesten dienen tot het Perzische rijk aan de macht kwam. Zo ging de voorspelling in vervulling die de Heer bij monde van Jeremia gedaan had: 'Zolang het land zijn sabbatjaren niet vergoed gekregen heeft zal het braak blijven liggen: zeventig jaar lang.' In het eerste regeringsjaar van Cyrus, de koning van Perzië, ging de voorspelling in vervulling die de Heer bij monde van Jeremia gedaan had: de Heer wekte de geest op van Cyrus, de koning van Perzië. Deze liet in heel zijn koninkrijk de volgende boodschap afkondigen en ook schriftelijk verspreiden: 'Zo spreekt Cyrus, de koning van Perzië: De Heer, de God des Hemels, heeft mij alle koninkrijken der aarde geschonken. Hij heeft mij opgedragen voor Hem te Jeruzalem in Juda een tempel te bouwen: laten allen onder u die tot het volk des Heren behoren onder de hoede van de Heer, hun God, terugkeren naar Jeruzalem.' 2 Kronieken 36, 14-16. 19-23

Liefdevolle God,

Eens aangekomen in het Beloofde Land,
liet jouw volk je helemaal in de steek.

Profeten riepen op tot bekering,
maar zoals zo vaak werd hun stem niet gehoord.

De ballingschap in een vreemd land en een tempel in puin:
het leek wel of alles voorgoed voorbij was.

Juist dan kwam er het verrassend vreugdevolle bericht van koning Cyrus
dat toont wie je ten diepste bent, ook voor ons.

We vragen je:

Leer ons aanvaarden onze sterktes en zwaktes
en geef ons de moed om vergeving te vragen wie we gekwetst hebben.

Geef ons de kracht om op te komen voor vrede en gerechtigheid
en leer ons luisteren naar de profeten van onze tijd.

Amen.

Birger Dassonneville

Het joodse volk wordt in ballingschap weggevoerd. De tempel, centraal voor hun geloof en hun leven wordt afgebroken. Hoeveel dingen die zo vanzelfsprekend en centraal stonden in ons leven hebben wij het afgelopen jaar moeten missen?

Maar het komt goed! God blijft zijn volk trouw. Na de ballingschap wordt de tempel terug opgebouwd. Zo mogen ook wij hopen op een toekomst na corona. Laat dit verhaal vooral een verhaal van troost en hoop zijn. Het komt wel weer goed, hoe uitzichtloos de situatie nu ook lijkt.

Voor de joden was de periode in ballingschap een periode waarin ze nadachten over hun geloof. Denken wij ook na over ons geloof en wat zin geeft in ons leven? Wanneer we niet meer samen mogen eucharistie vieren, behouden we dan de band met ons geloof of laten we het gemakshalve links liggen?

Nemen we deze pauze in veel van onze activiteiten te baat om erbij stil te staan hoe belangrijk ze voor ons zijn? En zijn er andere dingen die toch niet zo belangrijk bleken? Wat blijft over? Wat blijven we missen als alles wegvalt? Missen we dat ene bezoek aan die vriend die zo belangrijk voor ons is en dat we vóór corona maar al te vaak uitstelden omwille van andere verplichtingen?

Wat zijn echte "verplichtingen" en waartoe "verplichten" we onszelf? Zal dat besef gevolgen hebben voor de manier waarop we na corona de draad van ons leven opnieuw opnemen? Of zullen we deze ballingschap vergeten en klasseren en zo blijven hangen bij de oude tempel in plaats van de nieuwe te omarmen?

Eveline Coussement

Veertig dagen
om intenser te leven,
te genieten van 'het gewone',
stil te staan
bij wat je vanzelfsprekend vindt
en dankbaar te zijn
voor alles wat je
'normaal' noemt.

Veertig dagen om
nog meer dan anders
blij te zijn
met de mensen die van je houden
en van wie jij mag houden,
gelukkig te zijn met hen
die je jouw liefste noemt,
die je jouw vrienden noemt
en die je nog niet moet missen.

Veertig dagen
om misschien nu en dan
wat langzamer te leven,
om te herademen
en weer voeling te krijgen
met Gods diepste droom,
met jouw warmste verlangen
en kracht te vinden
om er weer voor te gaan
doorheen het stof van je ontgoocheling
en de woestijn van je onmacht,
dwars door alles heen
op weg
mét de belofte
van een Lentemorgen ...
zuster Mieke Kerckhof